

NETFLIX

INSPIRATION FOR
THE NETFLIX ORIGINAL SERIES

SEX/LIFE

B.B. Easton

SEX

44 CHAPTERS ABOUT
4 MEN

life

‘O. My. God.
Ik kan niet stoppen met
lachen of lezen.
WAT GEBEURT ER?’

– Colleen Hoover

Sex/Life

B.B. Easton

Sex/Life

44 Chapters About 4 Men

Vertaling Marijne Thomas

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020546088

NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie

Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *44 Chapters About 4 Men*, ©
BB Easton 2016.

Deze uitgave kwam tot stand door in samenwerking met Bookcase
Literary Agency.

Vertaling Marijne Thomas

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

www.artbyeaston.com

Alle rechten voorbehouden

Ik wilde dit boek eigenlijk opdragen aan mijn man,
maar aangezien hij er niet van weet en er nooit, nóóit
achter mag komen dat het bestaat,
heb ik besloten het in plaats daarvan aan jou op te dragen,
mijn lieve lezer.

Noot van de auteur

Sex/Life is gebaseerd op ware gebeurtenissen die zijn verfraaid, verdraaid en aangedikt omwille van de humor en/of vanwege de gewoonte van de auteur te schrijven in een staat van dronkenschap en ernstig slaapgebrek. Alle namen, plaatsen en kenmerkende eigenschappen zijn aangepast om de identiteit van de betrokkenen te beschermen. Mocht je toch de ware identiteit van Ms. Easton of een van de andere personages in dit boek weten te ontcijferen, dan verzoekt de auteur je vriendelijk haar een kort lijstje met eisen te doen toekomen in ruil voor je zwijgen.

Gezien de overdadige hoeveelheid vloeken, vulgariteit en expliciete seksuele inhoud, is dit boek niet bedoeld voor iedereen onder de achttien. Sterker nog, het zou eigenlijk volledig voor hen verstopt moeten worden.

Inleiding

Jawel, mensen. Al houd je verder niets aan deze ervaring over, dan nog kun je tenminste je vrienden vertellen dat iemand een boek aan je heeft opgedragen.

Een hele roman, nog wel. Niet een of ander lullig kort verhaal. Nee, het echte werk.

Het is wel het minste dat ik kon doen. Laten we wel wezen, jullie zijn de enige reden waarom ik heb besloten deze gênante persoonlijke berg dagboek aantekeningen, mails en vunzigheid überhaupt te publiceren. Een vreselijke beslissing (in een hele rij vreselijke beslissingen waar je zo meteen meer over zult lezen), maar voor jullie heb ik dat over.

Je moet weten dat ik schoolpsycholoog ben, dus gedragsmodificatie is wel een beetje mijn ding. Wil je dat je kind stopt zich als een monster te gedragen? Kom naar mij. Wil je weten of kleine Johnny ergens op het autismespectrum thuishoort of gewoon heel, heel erg dol is op *Minecraft*? Laat mij erop los. Maar wil je weten hoe je je kille, afstandelijke, communicatiehatende partner zover krijgt wat meer tederheid te tonen? Eh...

Geen flauw idee. In 2013 leek mijn huwelijk meer op de relatie tussen een voetenbankje en zijn eigenaar, dan op iets tussen man en vrouw – en het werd alleen maar erger. Tot de dag die alles veranderde: de dag waarop Kenneth Easton mijn dagboek begon te lezen.

Op dat moment stuitte ik op een baanbrekende psychologische techniek die zo simpel was, zo stupide en zo perfect, dat mijn introverte, door cijfertjes gedreven man in een paar maanden tijd in

een broeierige sekstijger veranderde. Ik was zo opgetogen dat ik al mijn aantekeningen op een hoop veegde en ze in de beschutting van de duisternis aan elkaar begon te plakken. Ik wilde exemplaren van mijn Frankenboek op het volk laten neerdalen, van kust tot kust, op elke stakker die zich door een monotone langetermijnrelatie ploegde. 'Er is hoop!' zou ik in het donker uitroepen terwijl ik vanuit mijn gestolen landbouwvliegtuigje exemplaren van mijn boek verspreidde. 'Je hoeft geen genoeg te nemen met saaie bullshit!'

Maar in plaats van vlieglessen te nemen om een eenmotorig vliegtuigje te kunnen besturen om mijn kleine ontdekking met de mensheid te delen, doe ik het op een na beste. Ik publiceer.

Natuurlijk: wanneer iemand die ik ken dit leest, zou ik kunnen worden ontslagen. Ik kan echtscheidingspapieren onder mijn neus geduwd krijgen en/of moet van jeugdzorg verplicht naar lessen over goed ouderschap (het wordt nog lastig om die bij te wonen, aangezien mijn auto ongetwijfeld tegen die tijd in beslag is genomen), maar mijn motto is altijd al geweest: fuck de consequenties. (Dat verklaart ook de meeste gebeurtenissen in dit boek.)

Hopelijk kan iets van wat je hier leest, je helpen een beetje leven in je eigen comateuze partner te blazen. Hopelijk biedt het je een welverdiende pauze van je eigen leven om even hard om het mijne te kunnen lachen. En mocht dat niet zo zijn, dan kun je je vrienden tenminste nog vertellen dat BB Easton haar memoires aan jou heeft opgedragen... wat gedurende ongeveer anderhalve seconde cool is, totdat je vrienden vragen: 'Eh... BB wie?'

Woordenlijst

(Hé, Van Dale, bel vooral even als je hier iets ziet wat je bevalt!)

Badassery <zelfst.nw>: het gedrag van iemand die badass is – intimiderend, dwars, stoer, uitdagend.

Comf <bijv.nw>: afkorting van comfortabel: makkelijk, lekker.

Doodvermoord <volt. deelwoord>: overtreffende trap van dood. Als in: ‘Als jij je mond niet houdt over haar vriendje, word je nog door BB Easton doodvermoord.’

Echtbot <zelfst.nw>: een getrouwde man die zich meer als een robot gedraagt dan als een mens. Deze cyborg is in de regel gehoorzaam, doelgericht, introvert, rigide in zijn voorliefde voor regels en routine, seksueel geremd, wars van lol.

Echtgenoter <zelfst.nw>: een getrouwde man die eigenlijk de uitgeleerde oude doos van zijn vrouw spuugzat zou moeten zijn, maar zich in plaats daarvan gedraagt als een onverzadigbare seksmachine die net een kiloverpakking cocaïne heeft weggewerkt.

Emorectie <zelfst.nw>: een penis die erect is vanwege een emotionele en niet zozeer een fysieke of visuele stimulus.

Fanfuckingtazzztisch <bijv.nw>: hoe het woord fucking fantastisch klinkt uit de mond van iemand die een te groot glas pinot grigio heeft gedronken.

Frankenboek <zelfst.nw>: een willekeurige stapel dagboekanteekeningen, mails, foto's, vieze gedichtjes en pornografische verhaaltjes die een of andere trut op een hoop gooide en als boek probeerde te slijten.

Gargameliaans <bijv.nw>: zoals Gargamel zou doen, slechterik en nemesis aller Smurfen.

Gemeenie <zelfst.nw>: 1. een monster-genie-hybride. 2. een gemeen genie. 3. plaats hier een foto van dr. Sara Snow.

Geschaafd <bijv.nw>: rauwe, pijnlijke huid na een schaafpartij. Klinkt logisch, toch?

Getuberculoseerd <volt.deelwoord>: in een toestand verkeren waarin je met tuberculose bent besmet.

Gluiperd <zelfst.nw>: een griezel met allesbehalve eerbare bedoelingen. Uit te spreken als glllllùipurt.

Grotteus <bijv.nw>: lijkend op, of een kerker suggererend, maar niet op een sexy BDSM-manier.

Herenvriend <zelfst.nw>: aanhanger van de herenliefde die zowel volwassen als aanzienlijk ouder is dan zijn geliefde, waardoor de term vriendje ongepast en gek klinkt, een beetje zoals de relatie in kwestie dus.

Kwetsbaarectie <zelfst nw>: zie Emorectie.

Landloperigheid/Landloper <zelfst.nw>: 1. landerige vorm van landlopen. En dan niet letterlijk, hè. 2. Iemand die van a naar b zwerft of van baan naar baan en er toch in slaagt er een leren broek en een lijf vol onafgemaakte tattoos op na te houden.

Likbaar/tikbaar <bijv.nw>: lijkt me duidelijk.

Onderwerelds <bijv.nw>: tot de hel behorend.

Onshitterig <bijv.nw>: niet shit; ook niet automatisch goed, maar in elk geval niet shit.

Oordelerig <bijv.nw>: 1. De neiging hebbend moreel over anderen te oordelen, uitgaand van eigen overtuigingen en ervaringen. 2. De meeste vrouwen uit het zuidoosten van de VS.

Prikkerig <bijv.nw>: 1. vol scherpe punten of stekend. 2. oorspronkelijk *stabby* en als zodanig bedacht door en gejat van comedy-godin Jenny Lawson.

Sausage fest <zelfst.nw>: een sociale bijeenkomst die grotendeels uit mensen met een penis bestaat.

Shanked <volt. deelwoord>: gestoken met een geïmproviseerd wapen, in de gevangenis een *shank* genoemd.

Snarven/Snarf <ww. en eigennaam>: 1. niet gehinderd door enige tafelmanieren je eten naar binnen schuiven – ‘hij zit weer vreselijk te snarven’. 2. De naam van Lion-O’s irritante katachtige uit *ThunderCats*.

Stalkee <zelfst.nw>: degene door wie een stalker geobsedeerd is. Duh.

Tisniewaardag <zelfst.nw>: het jaarlijks terugkerende moment waarop je mannelijke partner, die er in de regel tijdens elke vorm van seksuele activiteit roerloos bij ligt als een gedesinteresseerde ongewervelde, de liefde met je bedrijft. Herdenking van deze dag kan een moment van stilte bevatten, hoewel dat niet noodzakelijk is.

Vandaleuzerig <bvn>: neiging tot vandalistisch gedrag; in principe een betere, zwoelere variant van vandalig.

Vrijanden <zelfst.nw>: vrienden? Vijanden? Hangt af van de dag en de hoeveelheid ingenomen alcohol.

Zweef <bvn>: 1. Luchtig, drijvend, verheven. 2. Vrij, zorgeloos, tevreden, ontspannen.

1

De Echtbot

BB's geheime dagboek

16 augustus

Lief dagboek,

Die gek wordt nog mijn dood.

Net uit de douche. Hij is zo dichtbij dat ik de Palmolive op zijn huid kan ruiken. Zijn haar is vochtig en sexy en zijn stoppels hebben de perfecte lengte – net lang genoeg om zacht te zijn als je ze aanraakt, maar niet zo lang dat ze die perfect gebeeldhouwde kaken aan het zicht onttrekken. En dan de manier waarop zijn shirt aan zijn biceps plakt en zich over die staalharde borstkast rekt... Ik zou de hele avond naar hem kunnen kijken. Eerlijk gezegd doe ik dat ook al – vanuit een ooghoek. Maar dat is niet genoeg.

Ik wil hem aanraken.

In het halfuur sinds hij naast me is geploft en de honkbalwedstrijd heeft aangezet, heb ik duizend-en-een manieren bedacht om mijn hand uit te steken en deze man te strelen. Ik zou mijn vingers door de zijne kunnen weven of met mijn knokkels langs zijn ruwe, vierkante kaken gaan. Misschien zou ik plagerig kunnen doen en mijn mintgroene nagels over zijn krachtige spieren kunnen laten dwalen, en dan – zodra ik zijn aandacht heb – op zijn vochtige, schone, harde

lijf gaan zitten en mijn vingertoppen in die natte haardos begraven.

Maar ik doe niks, want ik weet dat het niets meer zal opleveren dan een zijdelingse blik en billen die nog iets verder bij me vandaan schuiven.

Mijn man is een rots. Niet in de zin van: o, hij is zo sterk en ik weet niet wat ik zonder hem zou moeten doen. Eerder in de zin van: hij is zo ijskoud dat ik me afvraag of zijn hart nog wel klopt. Weet je, lief dagboek, Ken heeft zelfs nog nooit mijn hand vastgehouden. Niet bewust, tenminste. Zijn hand is weleens door mij vastgehouden, toen hij buiten bewustzijn was, maar elke keer als ik dat tijdens wakkere momenten probeerde, verdroeg hij het ongemak van menselijk contact gedurende... nou, laten we zeggen vijfenvijftigstele seconden voordat hij gladjes zijn zachte, slappe vlees weer uit mijn greep bevrijdde.

Seks verloopt min of meer hetzelfde. Ken is – als een echte heer – best bereid op zijn rug te gaan liggen en mij m'n gang te laten gaan, terwijl hij me minimaal en plichtmatig af en toe ergens streelt. (Zelfs als ik grappig probeer te zijn en de roomijsscène uit *Fifty Shades Darker* wil naspelen. Al moet ik er te zijner verdediging bij zeggen dat ik de rol van Christian moet spelen, omdat Ken de tekst natuurlijk niet kent. En ik moet toegeven dat het geruis van de babyfoon op de achtergrond nou niet echt van Al Green-niveau is. En om een of andere reden blijken we nooit vanille-ijs in huis te hebben, zoals in het boek. Wel Ben & Jerry's, wat nogal onhandig is om af te likken omdat je opeens moet kauwen. Maar toch. Een béétje inzet zou ik echt wel waarderen.)

Ongeacht zijn acteerkwaliteiten kus en knuffel ik na afloop altijd Kens gespierde, prachtige lijf en probeer ik een druppel warmte uit die manvormige rots te persen die mijn echtgenoot nu eenmaal is. Al die tijd kan ik hem bijna in zichzelf horen tellen – duizend, duizendeneen, duizendentwee – voordat hij op mijn bil tikt: het signaal dat ik eraf moet.

Tenminste, zo voelt het.

Kens probleem is niet dat hij kil is. Het is het volledig ontbreken van enige behoefte, verlangen of vermogen tot intimiteit. Die eigenschappen maken ons huwelijk overigens wel behoorlijk stabiel en dramavrij. Dat, en het feit dat die man echt nóóit iets verkeerd doet.

Kenneth Easton is een grasmaaiende, rekeningen betalende, plichtsgetrouwe, defensief rijdende, vuilnis naar buiten dragende *echtbot* – een cyborg die specifiek is gebouwd om zeventig tot tachtig jaar stormachtig huwelijk te kunnen doorstaan. Ik heb hem nog nooit kunnen betrappen op het kijken naar een andere vrouw. Sterker nog, ik heb hem zelfs nog nooit kunnen betrappen op een leugentje.

Nee, het probleem met Ken is dat hij met mij is getrouwd.

Voordat ik hem ontmoette, lief dagboek, had ik mezelf al in minimaal 73 procent van alle posities in de Kama Sutra gewurmd. Ik had mijn hoofd al grotendeels kaalgeschoren en al mijn intieme piercings laten zetten nog voordat ik oud genoeg was om naar films voor boven de achttien te mogen. Ik bracht mijn vrije tijd geboeid door aan van alles en nog wat, met jongens die bij elkaar opgeteld meer tatoeages hadden dan een Guns N' Roses-reünieconcert. Ken kan in dat opzicht gewoon niet meekomen.

Dus, vraag je je misschien af, waarom besloot een sloerie zoals ik te trouwen met iemand die zo in- en inkeurig is?

Het was de schuld van die andere mannen. Van de manier waarop mijn adrenaline de lucht in schiet en mijn pupillen zich verwijderen in een vecht-of-vlucht-of-neukrespons elke keer als ik de misse-lijkmakende zoete muskusgeur ruik van Calvin Kleins Obsession for Men. Van de manier waarop een gepiercete onderlip me altijd gelijk weer aan het roken krijgt. Van de manier waarop een sleeve van tatoeages in mij gelijk het verlangen wekt mee te liften in een tourbus en alles waarvoor ik zo hard heb gewerkt gewoon in de goot achter te laten. Tegen de tijd dat ik Ken leerde kennen was ik

meer dan gerafeld, draaide mijn hart op uiteenlopende dampen en waren de stabiliteit en veiligheid en normaliteit die hij me bood als een kalmerend balsem voor mijn uitgedroogde ziel.

De getatoeëerde onvolwassen mannen uit mijn verleden waren dan misschien woeste minnaars, ze zouden er niet in slagen hun pik in hun broek te houden en uit de gevangenis te blijven, of om gewoon eens een dag niet rood te staan, al hing hun leven ervanaf. Ken daarentegen was gewoon zo... veilig. Verantwoordelijk. Makkelijk. Hij droeg Nikes en T-shirts van Gap. Hij had een eigen huis. Hij jógde. Zijn strafblad was net zo smetteloos als zijn sproetige huid. En om het helemaal af te maken was hij afgestudeerd als... houd je vast... accountant.

Misschien sloeg ik wat door de andere kant op.

Begrijp me niet verkeerd: ik hou zielsveel van Kenneth Easton. Hij is mijn beste vriend, de vader van mijn kinderen en we zijn, eerlijk waar, idioot gelukkig samen. Of in elk geval ik. Echt. Heus. Je kunt je ogen uit je kop vervelen en tegelijkertijd gelukkig zijn, toch? Dat noemen ze tranen van geluk. Gelukkige, verveelde, o-mijn-god-wat-is-dit-saai-tranen. Ken is behoorlijk onbewogen en gortdroog, dus het is moeilijk te zeggen hoe hij zich voelt. Ik kies ervoor hem ook maar als gelukkig te beschouwen. Maar laten we wel wezen, misschien heeft Ken niet eens echte gevoelens.

Wat hij wel heeft, zijn vierkante kaken à la Captain America, een subtiel kuiltje in zijn kin en een permanent stoppelbaardje van een dag. Jukbeenderen om stikjaloers op te worden. En lichtblauwe ogen met wimpers in de kleur van espresso, en zandbruin haar dat bovenop net lang genoeg is om aan de voorkant in een soort schattige lok te vallen. Hij is gespierd en slank. Hij heeft een droog gevoel voor humor. Hij is briljant, neemt zichzelf niet serieus en kan omgaan met mijn bullshit.

Deze man is zeker 90 procent perfect voor mij, maar de laatste tijd kan ik alleen nog maar denken aan de pakweg 10 procent die

ontbreekt: passie en body art. Twee dingen waar ik om moet rouwen en afscheid van moet nemen om mijn geweldige, monotone huwelijk te beschermen.

Maar ik kan het niet.

Getatoeëerde mannen zijn als een drug waar ik maar niet van kan afkicken. Ik verslind romans over antihelden alsof ze tot de Schijf van Vijf behoren. Mijn iPhone loopt over van liedjes van hijgerige, behoeftige, getatoeëerde oude rockers, die met één druk op de knop mijn hoofd kunnen vullen met wat ik nodig heb om te ontsnappen. Ik bezit bergen dvd's vol mysterieuze vampiers, verraderlijke motorrijders, hedonistische rocksterren en overlevenden van een zombie-apocalyps – alfamannetjes tot wier inktige armen ik mijn toevlucht kan nemen als de boel hier een beetje te... huiselijk wordt.

En weet je wat ik besepte tijdens mijn ontsnappingen naar deze imaginaire dystopische maatschappijen en fictieve ondergrondse vechtcclubs? Dat ik die mannen ken. Ik had relaties met ze – met de superintense skinhead/soldaat/motorrijder, de ex-gevangene/underground hotrod-racer die voor de duivel nog niet bang is, de gevoelige heavymetalbassist met zijn zwaar aangezette guyliner...

Ik heb ze allemaal gehad, dagboek. Waarom had ik de parallellen tussen mijn fantasiemannen en mijn ex-vriendjes niet eerder door? En dat noemt zichzelf psycholoog!

Knight, mijn eerste vriendje op de middelbare school, is waarschijnlijk de reden waarom ik überhaupt psycholoog ben geworden. Fucking psychopaat. Ik vertel je morgen wel over hem. Ken gaat net naar bed, wat betekent dat ik misschien vijf minuten de tijd heb om naar binnen te glippen en me op hem te storten voordat The History Channel hem in slaap sust. Duim voor me!

2

Skeletor

BB's geheime dagboek

17 augustus

Knight, Knight, Knight. Waar moet ik überhaupt beginnen, lief dagboek? Zijn vriendin zijn had veel weg van hoe het moet voelen voor een ontvoeringslachtoffer met stockholmsyndroom. Ik had niets in te brengen in de zaak – Knight besloot dat ik van hem was en niemand sprak hem ooit tegen. Maar in de loop der tijd veranderde mijn angst voor hem in vriendschap en begon ik daadwerkelijk te houden van mijn gijzelnemer, inclusief zijn psychopathische neigingen.

Knight was een skinhead. Correctie: Knight was dé skinhead – de enige in ons uitgestrekte voorstadsje van Atlanta, om precies te zijn. Hij was zo ongelooflijk boos dat geen van de andere boze-witte-mannen-subcultuurtjes op Peach State High School in zijn straatje pasten. De sporters waren hem te sociaal. De punkers, hoewel gewelddadig en vandaleuzerig genoeg, hadden te veel lol. De goths waren gewoon watjes. Nee, Knights woede was zo allesverterend dat hij wel moest kiezen voor de ene subgroep die eruitzag alsof alle leden schreeuwden: *als je ook maar dezelfde lucht in durft te ademen als ik krijg je een fucking headbutt en vervolgens ruk ik je arm eraf en sla je ermee in elkaar*. Hij was zo succesvol in zijn missie

iedereen te intimideren, dat hij er gedurende de hele middelbare school in slaagde een subgroep van één te blijven.

Ik denk dat zijn woede voortvloeyde uit zijn geboorte, waarbij de gigateurstelling die zijn moeder was besloot hem Ronald McKnight te noemen. Het was 1981 en dus probeerde Candi, haar kennende, waarschijnlijk indruk te maken op de getrouwde aandelenhandelaar die haar bezwangerd had, door hun liefdesbaby te vernoemen naar de beroemdste Republikein die ze kon bedenken. Ik vermoed dat Ronald – na jarenlang de boksbal te zijn geweest van Candi's wisselende collectie mishandelende, alcoholistische en waarschijnlijk getrouwde vriendjes; na behandeld te zijn als een last door de vrouw die het gezelschap van eikels verkoos boven dat van haar eigen zoon; en na te hebben geleden onder Ronald McDonald-grapjes elke keer als hij het huis uit ging – ergens onderweg in Knight veranderde, en dat Knight in een fucking monster veranderde.

Hij had de jongensachtige looks en permafrens van Eminem – lichte huid, platinablond stekeltjes en bijna doorzichtige wenkbrauwen en wimpers. Zijn spookachtige, kleurloze uiterlijk werd wreed onderbroken door twee priemende ijsblauwe ogen.

Zijn lichaam was mager maar afgetraind. Een beetje als een straatvechter. Hij volgde vol overgave lessen in krachttraining (serieus? een openbare school kan niks beters verzinnen om kinderen te leren?) en wist ooit het footballteam driehonderd dollar te ont-futselen door 135 kilo te benchpressen – zeker twee keer zoveel als hij op dat moment zelf woog.

Altijd als hij dat verhaal vertelde, voegde hij eraan toe: 'Het gaat niet om de grootte van de hond in het gevecht. Het gaat om de grootte van het gevecht in de hond.'

En geloof mij maar, er zat een heleboel gevecht in Ronald McKnight – of, zoals iedereen hem noemde op de middelbare school (maar nooit, nóóit in zijn bijzijn): Skeletor.

Wat hem nog interessanter maakte dan dat hij de enige skinhead in de hele stad was, was dat hij geen racist was. Ik heb hem nog nooit van die arische bullshit horen uiten of met nazirommel gezien. Swastika's en ijzeren kruizen waren opvallend afwezig in zijn persoonlijke bezittingen.

Zelfs toen was ik al een beetje een psycholoog en ik raakte gefascineerd door het gebrek aan fascistische iconografie – zodanig zelfs dat ik de moed wist te verzamelen om hem er ooit naar te vragen.

In plaats van zijn rechterarm de lucht in te stoten en luidkeels 'Sieg Heil' te roepen, keek hij snel de gang af om zich ervan te verzekeren dat niemand meeluisterde. Vervolgens boog hij zich zo dicht naar me toe dat ik zijn slangenadem in mijn nek kon voelen, en fluisterde: 'Ik ben niet echt een racist. Ik haat gewoon iedereen.'

En ik geloofde hem. Die motherfucker haatte iedereen.

Dat dacht ik tenminste.

In 1996 telde de planeet 5 miljard mensen. Ronald 'Knight' McKnight haatte 4.999.999.999 daarvan. Hij haatte zijn ouders. Hij verachtte zijn vrienden. Hij intimideerde opzettelijk wildvreemden. Maar om een of andere duistere reden had hij besloten dat hij mij mocht. En de enige mens zijn die de engste jongen in het hele universum mocht – nou, dat was nogal wat.

Toen ik Ronald McKnight voor het eerst ontmoette, was ik een mager, sproetig scholietje met grote ogen en een schouderlange dweil van golvend rossig haar op mijn hoofd. Ik leed aan een verwoestende verliefdheid op de koning aller punks: Lance Hightower. Ik was begonnen mijn haar korter en korter te knippen, stak steeds meer veiligheidsspelden in mijn hoodie en mijn rugzak, en probeerde beetje bij beetje dichterbij de buurt te komen van Lance, die sinds de allereerste schooldag aan het hoofd zat van de lunchtafel van de punk-goth-druggie-elite. (Later zou blijken dat Lance volstrekt en hopeloos gay was, iets wat ik graag had willen weten voordat ik mijn hoofd grotendeels kaalschoor en meerdere

piercings liet zetten in mijn almaar extremere pogingen hem zover te krijgen mij te zoenen.)

Knight, die op dat moment in de derde zat, was op min of meer vanzelfsprekende wijze aan onze tafel beland. Aangezien er geen andere skinheads waren bij wie hij zich kon aansluiten, hadden de punks hem als een soort huisdier geadopteerd. Hun eigen ratelslang of zo. Dag na dag zat hij daar, het hoofd gebogen en een woedende blik op zijn gezicht, waarbij hij zijn vork zo hard vastgreep dat het metaal doorboog. Af en toe mompelde hij 'go fuck yourself' wanneer iemand het waagde hem aan te spreken.

Op een warme dag eind september hoorde ik toevallig hoe iemand uit de bovenbouw aan onze lunchtafel tegen haar stekelkapselige vriendje zei dat Skeletor die dag jarig was. (Geen idee hoe iemand dat kon weten, tenzij Knight dat net in de groep had gegooid als bewijs dat zijn leven op een of andere manier nóg erger was geworden. Waarschijnlijk klonk dat ongeveer als 'het is toch fucking niet te geloven dat mijn fucking hoer van een moeder al mijn fucking sigaretten heeft gejat en op mijn fucking verjaardag nog met die eikel van een man van haar is weggegaan. Hé, klootzak, heb ik iets van je aan ofzo?') En dus kocht ik, waarom ook niet, een kipsandwich voor hem toen ik toch in de rij van de kantine stond.

Ik stuitte naar onze tafel met een grote grijns op mijn gezicht (ik moet hier misschien uitleggen dat ik altijd walgelijk hyper en enthousiast ben geweest en dat ik waarschijnlijk een geweldige cheerleader zou zijn geweest als ik niet tegelijkertijd anti-establishment was en nogal onhandig), duwde het ding in zijn gezicht en snaterde: 'Gefeliciteerd!'

Als antwoord tilde Knight zijn immer boze hoofd op en nagelde me aan de grond met iets wat voelde als twee verzengende blauwe laserstralen. Ik stond daar maar, ademloos en midden in een beweging verstijfd, en besefte net een fractie te laat dat ik misschien wel de ratelslang had gewekt.

Terwijl ik me schrapzette voor een vloedgolf aan scheldwoorden, zag ik opeens hoe zijn permafrons wegsmolt en recht voor mijn ogen van zijn gezicht leek te glijden.

Zijn voorhoofd, dat altijd strakgespannen stond, werd opeens zachter en ging verrast iets omhoog. Zijn ijzige ogen werden groter en zijn lippen gingen uiteen terwijl hij verrassend oprecht naar adem hapte. Het was een hartverscheurende blik van dankbaarheid en ongeloof. Het was alsof de jongen die wij Skeletor noemden nog nooit in zijn leven een cadeautje had gekregen. Ik kon zijn wapenrusting bijna op de grond horen vallen terwijl ik in het gezicht keek van iemand die fragiel was, gekwetst, en alleen.

Ik kon geen woord uitbrengen, wist opeens niet meer hoe zuurstof werkte. Pas toen mijn longen begonnen te branden, slaagde ik er eindelijk in mijn ogen van hem los te maken en ademde diep in, waarbij ik deed alsof ik mijn eigen witte, nieuwe Dr. Martens bewonderde (nog zo'n aanschaf die ik alleen maar had gedaan in de hoop Lance Hightower te veroveren). Maar het was al te laat. In die paar seconden tijd had ik het allemaal gezien. Een leven vol pijn, een verlangen naar betekenis en een vloedgolf van liefde die wachtte tot het moment dat hij kon neerbeuken op de eerste de beste persoon die dapper genoeg was – of dom genoeg – om het water in te gaan.

Ik verwachtte dat hij snel zijn harnas weer zou oppakken en terug zou gaan naar die boze broeierigheid – laten we wel zijn, het waren maar twee boterhammen met kip ertussen – maar tot mijn verrassing en afgrijzen kwam hij overeind, wees naar mij en brulde vervolgens tegen iedereen aan onze tafel: 'Dit is waarom BB de enige fucking persoon op de hele wereld is die ik kan uitstaan! Geen van jullie motherfuckers heeft me iets voor mijn verjaardag gegeven!' Hij verzekerde zich ervan dat hij elk van de angstige pukkelige gezichtjes moorddadig aan had gekeken, waarna hij eraan toevoegde: 'Ik haat jullie allemaal!'

Knight kon nogal dramatisch zijn.

Te verbijsterd om te reageren, keek ik hulpeloos toe hoe hij weer in zijn stoel plofte met de zelfgenoegzame, lome gratie van een leeuw die zich net heeft volgestopt, zichtbaar tevreden met de scène die hij had geschopt en de geschokte stilte die nu over de kantine was neergedaald. Ik was de enige die stond en alle blikken waren nu op mij gericht, inclusief die van Knight, die me aankeek met een brede roofzuchtige grijns alsof hij de Kolderkat uit *Alice in Wonderland* was. Maar dan verwilderd.

Opeens wilde ik mijn geld terug.

Je moet weten, lief dagboek, dat ik dácht dat ik alleen maar een kipsandwich kocht en misschien, als ik geluk had, daarmee een heel klein wit voetje zou halen bij de jongen van wie iedereen dacht dat hij degene was die ons op een dag ter plekke in school zou vermoorden met een geweer vol roestige spijkers. Meer niet.

Ik mocht hem niet. Ik wilde helemaal geen vrienden zijn met hem (er even van uitgaand dat dat überhaupt mogelijk was). Hij was eng en boos en het enige wat ik van hem wilde, was dat hij me aardig genoeg vond om niet tegen me te schreeuwen of me te vermoorden. Wie had kunnen denken dat ik met anderhalve dollar de obsessieve, niet-aflatende devotie van de enige skinhead in de hele stad had aangeschaft?

En terwijl ik daar zo stond, mijn grote, knipperende groene ogen gevangen in het kruisvuur van Knights priemende blauwe blik, werd duidelijk dat hij me de zijne zou maken, of ik dat nou leuk vond of niet.

En in het begin vond ik het zeker niet leuk.